ધર્મ હેઠળ અખલાક (નૈતિકતા) પ્રત્યેની પ્રતિબદ્ધતાનું મહત્વ શું છે?

માનવતાના અંતે, કંઈ જ બાકી નહીં બચે સિવાય જે લોકો જીવિત હશે, જે લોકો મૃત્યુ પામ્યા નહીં હોય, જે કોઈ કહે છે કે ધર્મની છત્રછાયામાં અખલાક (નૈતિકતા)નું પાલન કરવું અગત્યનું નથી તે એવા વ્યક્તિ જેવો છે, જે શાળામાં બાર વર્ષ અભ્યાસ કરે છે અને અંતે કહે છે: મને સર્ટિફિકેટની જરૂર નથી.

"અને તે લોકોએ જે જે કર્મો કર્યા હશે, અમે તે કર્મોને તેમના માટે ઉડનારી માટીના કણો જેવા કરી દીધા" [૪૧]. (અલ્ ફુરકાન: ૨૩).

પૃથ્વીનું નિર્માણ અને સારી રીતભાત એ ધર્મનો અંત નથી, પરંતુ હકીકતમાં તે એક સ્ત્રોત છે! દીનનો મકસદ: એ કે તે પોતાના પાલનહારને ઓળખે, પછી માનવીના અસ્તિત્વનું કારણ તેનો તરીકો અને તેનું ઠેકાણું, અને સારું ઠેકાણું અને શ્રેષ્ઠ અંત ફકત અલ્લાહની ઓળખ અને તેની ઈબાદત કરવાથી મળી શકે છે, અને તેની પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત કરવાથી, જમીન પર પ્રગતિ સારા અખલાક અપનાવવાથી થશે, શરત એ કે સાચા ઇલાહની ઓળખ અને તેના માર્ગદર્શન પ્રમાણે ચાલવામાં આવે.

ધારો કે કોઈ વ્યક્તિએ પેન્શન માટે સામાજિક સુરક્ષા સંસ્થા સાથે ભાગ લીધો હોય, અને કંપનીએ જાહેરાત કરી કે તે પેન્શન ચૂકવી શકશે નહીં અને ટૂંક સમયમાં બંધ થઈ જશે, અને તે તેના વિશે જાણશે, તો શું તે તેની સાથે વ્યવસાય કરવાનું ચાલુ રાખશે?

જયારે કોઈ વ્યક્તિને માનવતાના વિનાશની અનિવાર્યતાનો અહેસાસ થાય છે, અને તે અંતમાં તેને બદલો આપવા માટે અસમર્થ હોય છે, અને તેણે માનવતા માટે કરેલા તેના કાર્યો વેરવિખેર થઈ જશે, એમ સમજે તો, ત્યારે તે ખૂબ જ નિરાશ થશે. મોમિન તે છે જે કામ કરે છે, પ્રયત્ન કરે છે, લોકો સાથે સારી રીતે વર્તે છે અને માનવતાને મદદ કરે છે, પરંતુ ફકત અલ્લાહ માટે, અને આ રીતે તે દુનિયા અને આખિરતનું સુખ મેળવી શકશે.

સંચાલક સાથે તેના સંબંધની અવગણના કરતી વખતે, કર્મચારીને તેના બાકીના સાથીદારો સાથેના સંબંધો જાળવી રાખવા અને તેમનો આદર કરવાનો કોઈ અર્થ નથી. તેથી, આપણે આપણા જીવનમાં ભલાઈ મેળવવા અને અન્ય લોકો દ્વારા આદર પામવા માટે, આપણા સર્જક સાથેનો આપણો સંબંધ ઉત્તમ અને મજબૂત સંબંધ કરવો પડશે.

વધુ, અમે કહીએ છીએ કે, વ્યક્તિને અખલાક અને મૂલ્યો સ્થાપિત કરવા, કાયદાનો આદર કરવા અથવા અન્યનો આદર કરવા માટે પ્રેરિત કરવાનો હેતુ શું છે? અથવા એવી કઈ શિસ્ત છે, જે વ્યક્તિને નિયંત્રિત કરે છે અને તેને ખરાબ નહીં પણ સારું કરવા દબાણ કરે છે? અને જો તેઓ કાયદાની શક્તિની વાત કરતા હોય, તો અમે જવાબ આપીએ છીએ અને કહીએ છીએ કે

કાયદો દરેક સમયે અને સ્થાનો પર ઉપલબ્ધ નથી, અને સ્થાનિક અને આંતરરાષ્ટ્રીય સ્તરે તમામ વિવાદોને ઉકેલવા માટે તે એકલો પર્યાપ્ત નથી. મોટાભાગની માનવીય ક્રિયાઓ કાયદા અને લોકોની નજરથી વંચિત હોય છે.

મોટી સંખ્યામાં ધર્મોનું અસ્તિત્વ ધર્મની જરૂરિયાતના પુરાવા તરીકે પૂરતું છે, જેનો પૃથ્વીના મોટાભાગના રાષ્ટ્રો તેમના જીવનને વ્યવસ્થિત કરવા અને ધાર્મિક કાયદાઓના આધારે તેમના લોકોના વર્તનને નિયંત્રિત કરવા માટે આશરો લે છે. જેમ આપણે જાણીએ છીએ કે કાયદાની ગેરહાજરીમાં વ્યક્તિ માટે એકમાત્ર નિયંત્રણ તેની ધાર્મિક માન્યતાઓ છે, કાયદો દરેક સમયે અને દરેક જગ્યાએ વ્યક્તિ સાથે અસ્તિત્વમાં નથી હોતો.

વ્યક્તિ માટે એકમાત્ર હેતુ અને અવરોધક તેનો આંતરિક અકીદો છે કે તેના પર એક નિરીક્ષક અને દેખરેખ રાખનાર છે. આ માન્યતા મૂળ રૂપે તેના અંતઃકરણમાં દફનાવવામાં આવેલી અને નિશ્ચિતપણે જડેલી છે, અને તે વ્યક્તિમાં સ્પષ્ટપણે દેખાય છે જ્યારે તે ખોટી ક્રિયા કરવાનો ઇરાદો ધરાવે છે, કારણ કે તેની સાથે સારા અને અનિષ્ટની શક્તિઓ સંઘર્ષ કરે છે, અને તે કોઈપણ નિંદાત્મક કૃત્યને આંખોથી છુપાવવાનો પ્રયાસ કરે છે. લોકો અથવા કોઈપણ કૃત્ય કે જે સામાન્ય સમજ દ્વારા વખોડવામાં આવે છે. આ બધું એ હકીકતનો પુરાવો છે કે ધર્મ અને અકીદાની સમજૂતી માનવીના ઊંડાણમાં અસ્તિત્વ ધરાવે છે.

ધર્મ એ તે જગ્યાને પુરી કરવા માટે આવ્યો છે કે જે માનવસર્જિત કાયદાઓ વિવિધ સમયે અને સ્થળોએ મન અને હૃદયને વળગી રહેવા દબાણ કરી શકતા નથી.

સારું કરવા માટે વ્યક્તિની પ્રેરણા અને પ્રયત્નો અલગ અલગ હોય છે. અને તે એ કે દરેક વ્યક્તિ પાસે ચોક્કસ નૈતિકતા અથવા મૂલ્યો કરવા અથવા તેનું પાલન કરવા માટે તેના પોતાના હેતુઓ અને રુચિઓ હોય છે, ઉદાહરણ તરીકે:

સજા: તે વ્યક્તિ માટે તેની દુષ્ટતાને લોકોથી રોકવા માટે અવરોધ હોઈ શકે છે.

પુરસ્કાર: તે વ્યક્તિ માટે સારું કરવા માટે પ્રેરિત થઈ શકે છે.

સ્વ-સંતોષ: વ્યક્તિ માટે ઇચ્છાઓ અને ઇચ્છાઓથી પોતાને નિયંત્રિત કરવા માટે તે નિયમનકાર હોઈ શકે છે, વ્યક્તિનું મૂડ અને જુસ્સો હોય છે, અને તેને આજે જે ગમે છે તે કાલે ગમશે નહીં.

દીનનો હેતુ: જે અલ્લાહની ઓળખ છે, તેનો ડર છે અને તે જ્યાં પણ જાય છે ત્યાં તેની હાજરીની અનુભૂતિ છે, અને તે મજબૂત અને અસરકારક સ્ત્રોત છે. નાસ્તિકતા એ વિશ્વાસની વિશાળ છલાંગ ડૉ. રાયડા જરાર.

લોકોની લાગણીઓ અને લાગણીઓને હકારાત્મક કે નકારાત્મક રીતે ખસેડવામાં ધર્મનો ઘણો પ્રભાવ છે. તે આપણને સૂચવે છે કે માનવ વૃત્તિની ઉત્પત્તિ અલ્લાહની ઓળખ પર આધારિત છે, અને તેને ખસેડવાના હેતુ તરીકે ઘણીવાર તેનો ઉપયોગ, ઇરાદાપૂર્વક અથવા અજાણતામાં

કરવામાં આવી શકે છે. આ આપણને માનવ જાગૃતિમાં ધર્મની ગંભીરતા તરફ લાવે છે કારણ કે તે તેના સર્જક સાથે સંબંધિત છે.